

ГУЛИК Ірина

слухачка магістратури за спеціальністю

«Державна служба»

(науковий керівник: к.н.д.у., доцент кафедри державного і
муниципального управління Дракохруст Т.В.)

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ВИКОРИСТАННЯ ПСИХОЛОГІЧНИХ АСПЕКТІВ У ФУНКЦІОНАЛЬНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ СЛУЖБИ У СПРАВАХ ДІТЕЙ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ РАЙОНІ

У всьому світі поняття “соціальна робота” означає прояв гуманності по відношенню до людини. Воно виникло ще в біблійні часи як релігійний обов'язок людини, як система гуманітарних послуг людям які потребують допомоги. Однак, лише в минулому столітті соціальну роботу було визнано самостійною професією яка потребує спеціальної підготовки. В той час, в цьому напрямку працювали такі зарубіжні та американські дослідники як М. Річмонд, Джейн Адамс, Х. Нортон, Дж. Конопка, Р. Перелман та ін. Вони займалися пошуком загальних основ які б дозволили зрозуміти практичну суть соціальної роботи [1].

В кінці XIX-XX століття в країнах Західної Європи і США з'явилися перші школи по підготовці соціальних працівників. І сьогодні, ми вже маємо досвід, накопичений в сфері соціальної роботи, який існує за кордоном уже більше ніж століття. Розвиток соціальної роботи з населенням на Європейському континенті має більш довгу історію. Наприклад у Великобританії в 16 столітті за часів правління Генріха XIII були видані перші укази які стосувалися соціальних проблем. Вони зобов'язували місцеву владу та церковних діячів робити внески в фонди для бідних. Це була перша спроба перейти від неконтрольованої благодійності до централізованої системи [2].

Соціальна робота у США має давні традиції щодо програм догляду за дітьми. Для дітей, які мають відхилення у поведінці чи певні емоційні проблеми, існують заклади (дитячі будинки та притулки) кількох типів: лікувальні центри з цілодобовим перебуванням дитини, сімейні дитячі будинки, кризові та дитячі психіатричні центри, профілакторії тощо. Служби соціального забезпечення дітей США орієнтовані на конкретні групи населення. Ліга соціального забезпечення дітей Америки є сукупністю дитячих соціальних служб. Найпоширеніший вид послуг –

патронаж сім'ї. Усі послуги зазначених служб можна згрупувати за певними ознаками. Так, служби підтримки дітей та сімей охоплюють патронажні послуги, сімейну терапію, просвітницьку діяльність у сфері сімейного життя. Добровільні служби допомоги родинам та районні центри психічної корекції надають допомогу сім'ям, які мають проблеми у стосунках між батьками та дітьми, консультують з психолого-педагогічних та медичних питань. Останнім часом служби соціального забезпечення основну увагу приділяють питанням нормального перебування дитини у родині, забезпечення їй належної турботи. Перевага надається усиновленню та домашнім дитячим групам, що дозволяє зменшити кількість дітей, які виховуються у дитячих будинках та притулках.

В Угорщині заходи щодо охорони дитинства й виховання дітей здійснюються з раннього віку. Діяльність з питань захисту прав неповнолітніх регулює "Закон про охорону дитинства і відносин між батьками і дітьми" (1986 року). Серед заходів, спрямованих на поліпшення виховання дітей, що живуть у неповних сім'ях, заслуговує на особливу увагу створення в містах мережі невеликих "сімейних" дитячих будинків для тих дітей, які були практично покинуті батьками, тобто для соціальних сиріт. Слід зауважити, що в Угорщині і Румунії згідно з прийнятими у них законами щодо захисту прав дітей, будь-яка інтернатна установа має бути максимально наближеною до створення сімейної атмосфери виховання дитини. У закладі не може утримуватись більше 20-30 вихованців. На таку реформу інтернатних закладів уряд Угорщини виділив значні кошти з державного бюджету країни.

У Швейцарії за надання соціальної державної допомоги несе відповідальність громада. Усі соціальні служби керуються принципом "мінімального втручання держави" (А.М. Фішер-Ґейзер). До системи соціального захисту належать приватні соціальні служби, церковні, а також общинні, що безпосередньо належать до кантону (країна розділена на 26 кантонів і кожний з них має власне законодавство). Надання соціальної допомоги ґрунтується на принципі: спочатку слід використати всі можливості в родині. Якщо їх виявляється недостатньо, тоді залучаються приватні чи церковні служби. Існують центри соціальної допомоги в сфері судочинства, де роз'яснюють чинні правові акти щодо

прав і обов'язків неповнолітніх. У різних частинах Швейцарії поширені й активно діють з 50-х років центри соціально-культурної анімації, які покликані організувати вільний час дітей і підлітків.

Цікавий досвід накопичений Маннергеймською Лігою захисту дітей. У Фінляндії вона існує більш, ніж 70 років. Основна її функція - захист прав дітей і інтересів родини. Особлива увага приділяється профілактиці різного роду відхилень. Її діяльність розпочалася у 40-х роках як служби допомоги сиротам - жертвам війни. У 90-і роки акцентується увага на становищі дитини в суспільстві, наявності здорового оточення, допомозі сім'ям з дітьми.

Соціальна політика Голландії базується на принципах рівності, унікальності й поваги до груп людей і окремих особистостей (Ніколас де Джон, Філіп Іденбург). Домінує в організації діяльності соціальних установ Голландії принцип соціальної підтримки, для якого характерне те, що державна допомога надається лише після того, як вичерпано усі можливості громадських організацій. За останні роки соціальна служба Голландії дещо трансформувалася, бо було розроблено нову систему соціального захисту. Почала реалізовуватися концепція соціальних інновацій, зміст якої ґрунтується на спільних діях уряду, організації місцевого самоврядування і громадськості.

У Швеції накопичено цінний досвід соціально-педагогічної роботи з дітьми алкоголіків на основі адаптації американської програми "Діти – теж люди". Основними принципами у роботі з такими дітьми є: 1) безнадію замінити надією (по відношенню до батьків-алкоголіків), допомогти їм усвідомити, що вони мають можливість надати допомогу своїм батькам; 2) заохочення дітей до відвертої розмови про свій досвід, що сприяє формуванню їх самосвідомості, усвідомлення інших і порушенню мовчанки про алкоголізм; 3) пропозиції ритму, регулярності, структури, певні програми як альтернативу повсякденному життю у сім'ї алкоголіків; 4) надання допомоги дітям у визначенні їх прав і обмежень, оскільки це є проблемою для дітей алкоголіків. Ця програма побудована на теорії вікового розвитку Піаже, передбачає індивідуальні і групові заняття, діагностику дітей і їх навчання на основі цих принципів [3].

Отже, з вищесказаного, ми можемо зробити висновки, що кожна сім'я є особливою і єдиною в своєму роді і тому працівники соціальних

служб розробляють різноманітні підходи для вирішення тих чи інших проблем з якими сім'ї усього світу стикаються кожний день. Як показує зарубіжний досвід соціальна допомога сім'ям і дітям стає все більш диференційованою за рахунок соціальних служб, спеціальних консультативних центрів для самотніх матерів і батьків, а також за рахунок кращої спеціалізації соціальних працівників.

Література:

1. Конвенція ООН про права дитини (Конвенція ратифікована Постановою ВР №789-ХІІ (789-12) від 27 лютого 1991 р.). – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_021

2. Социальная работа за рубежом (Е.С.Новак. Е.Г.Лозовская, М.А.Кузнецова) Волгоград: Издательство ВолГУ, 2011. — 172 с.

3. Науково-методичні засади діяльності психологічної служби: Навчально-методичний посібник; В 2 т. / За ред.. В.Г.Панка, І.І.Цушка. – К.: Ніка-Центр, 2012. – Т.1. – 328 с.; Т.2. – 284 с.

ГУТА Олександра

слухачка магістратури за спеціальністю

«Адміністративний менеджмент»

(науковий керівник: к.н.д.у., доцент кафедри державного і муніципального управління Дракохруст Т.В.)

ЕФЕКТИВНІСТЬ ФУНКЦІОНАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ В ПИТАННЯХ ДЕРЖАВНОЇ РЕЄСТРАЦІЇ РЕЧОВИХ ПРАВ НА НЕРУХОМЕ МАЙНО В УКРАЇНІ

Необхідність створення системи, яка дозволяла б отримати та узагальнити базову інформацію для оперування нерухомістю, зумовила появу специфікації прав власності шляхом їх державної реєстрації.

Кожна країна створює власну систему управління нерухомістю, яка відповідає ступеню її економічного розвитку, суспільним потребам, історичним традиціям, ставленню до власності тощо. Більшість країн світу, маючи розгалужену і розрізнену систему реєстрації прав на нерухоме майно, стоять перед проблемою об'єднання елементів цієї